

“Només el rock'n'roll ofereix consol”

El músic britànic
Billy Idol,
de quaranta-nou anys,
parla de la seva
preocupació pel món,
dels anys de consum
de drogues
i del seu nou àlbum
'Devil's Playground',
la seua tornada
a la indústria del rock.

Senyor Idol, després d'una pausa de dotze anys, traurà un nou àlbum al març, i continua amb els cabells de punta tenyits i amb els mateixos morros. És sorprenent, està igual que sempre. No té ganes d'adaptar-se a l'estil actual?

—Miri, al començament de la meua carrera vaig entendre què era una imatge. Quan vaig començar a mitjan anys setanta amb el grup de punk Generation X, sabíem com eren d'importants les aparences. Cadascú de nosaltres va potenciar algun tret perquè es quedés en la memòria del públic, i crec que en el meu cas ha funcionat molt bé.

—Això vol dir que encara avui el reconeixen pel carrer?

—Sempre. La culpa és de l'MTV, perquè durant aquests anys sempre han retransmès alguna cosa meua. De totes maneres, m'assemblo tant a Billy Idol que la majoria de la gent que em veu no creu que efectivament sigui jo. I pensen: “Qui és aquest pobre desgraciat que va com en Billy Idol per cridar una mica l'atenció?”.

—Per què ha trigat tant a tenir enllestida la seva nova obra, *Devil's Playground*?

—És molt fàcil: per sacejar el racó més remot de l'univers i aconseguir un èxit d'allò més espectacular amb

el retorn, t'has de preparar molt bé, i això és el que he fet. Ara, seriosament, hi havia problemes amb les discogràfiques, que ho han endarrerit tot de manera molt desagradable. Els executius de la meua discogràfica d'abans insistien que no fes cap mena d'experiment, sinó un autèntic i típic disc de Billy Idol. Sempre sóc jo, tot sol, el qui decideix quina música he de fer!

—Molt bé. Però com és que el seu últim disc, amb el seu antic productor i el seu vell guitarrista Steve Stevens, sona com el Billy Idol de fa vint anys?

—No és per això. Sona com Billy Idol, però només perquè jo he decidit que fos així.

—Què ha de tenir una cançó de Billy Idol?

—La veritat és que no es pot explicar la força d'una cançó, ja que es tracta de màgia. Jo faig bàsicament rock'n'roll, i per a mi tot és una talla més gran que per a la resta del món. Les cançons de Billy Idol estan fetes de les històries d'amor més increïbles i dels enfonsaments més profunds.

—És cert que vostè mateix també ha patit grans enfonsaments?

—Es cert. Vaig provar com un ximple d'acabar amb els excessos en el consum de drogues. Vaig tocar fons el 1994. Feia gairebé vint anys que vivia desenfundament en una festa

contínua. Quan vaig pensar en els meus dos fills, vaig recobrar la raó. Aleshores el meu fill vivia amb mi. Tenia sis anys i jo m'avergonyia immensament de la situació lamentable en què havia viscut fins llavors. Vaig decidir prendre el control de les coses.

—És difícil imaginar-se'l com a pare. Com educa els seus fills?

—Els explico la meua visió del món. Quan el meu fill va començar a caminar, vam anar a una botiga de discs i li vaig comprar els discs que, segons el meu punt de vista, cal tenir i conèixer. Com ara el primer de The Clash, el disc dels Sex Pistols i els dos primers de Led Zeppelin i Black Sabbath.

—Ara el seu fill té setze anys. Una edat en què els fills es rebel·len contra els pares. Com es pot rebel·lar algú contra un Billy Idol de gairebé cinquanta anys?

—En Willem, el meu fill, ho ha fet d'una manera molt intel·ligent. Ha format el seu grup de música. Els vaig veure en un famós local de mala mort de Los Angeles. He de reconèixer que feien més soroll i eren més agressius que jo a la seva edat. Si d'aquí a un temps acaben venent més que jo, el meu fill haurà acabat amb mi definitivament.

—El títol del seu àlbum, *Devil's Playground* ("El pati del dimoni") fa referència als seus anys perduts?

—El títol és més aviat un comentari sobre la situació del món. Si mira al seu voltant, el món sembla el pati, el joc on juguen els bojos. Vaig afirmar que només el rock'n'roll t'ofereix consol i t'alleuja de molts dolors. Com a mínim a mi, cap altra cosa no m'ha proporcionat tant d'alleujament.

—Com és que, tot i que sempre sembla portar una activitat frenètica, ara pot estar en aquesta entrevista en plena forma? És el que deu a la figura de Billy Idol, que en la vida civil es diu William Broad?

—És clar, això és el que faig com a Billy Idol, sovint és una posada en escena. Per això parlo sovint de mi en tercera persona. Però tinc més mo-

L'artista britànic Billy Idol ha tornat a enregistrar un nou treball amb el qual reapareix, sense perdre el seu estil habitual i provocador.

ments contemplatius que no es pensa. M'agrada molt llegir, i també reflexiono molt. El cap és l'ordinador més fantàstic del món, s'hi troba una eina més estimulants que a Internet.

—Vostè és britànic, i tant al seu lloc d'adopció, Califòrnia, com al seu país natal, s'ha hagut d'enfrontar sempre amb la premsa. El molesta?

—Malauradament t'has de veure en aquestes històries de terror amb advocats cars de tot el món. Si ets fa-

mós i vius a Los Angeles, sempre hi ha gent que et vol penjar alguna merda. Es per tornar-se boig llegir al diari del matí que ets mort.

—De què havia mort?

—D'una sobredosi, naturalment. Va ser molt difícil explicar a tots els meus parents que encara era viu!

Cristoph Dallach

© Der Spiegel

Traducció: David Egea